

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

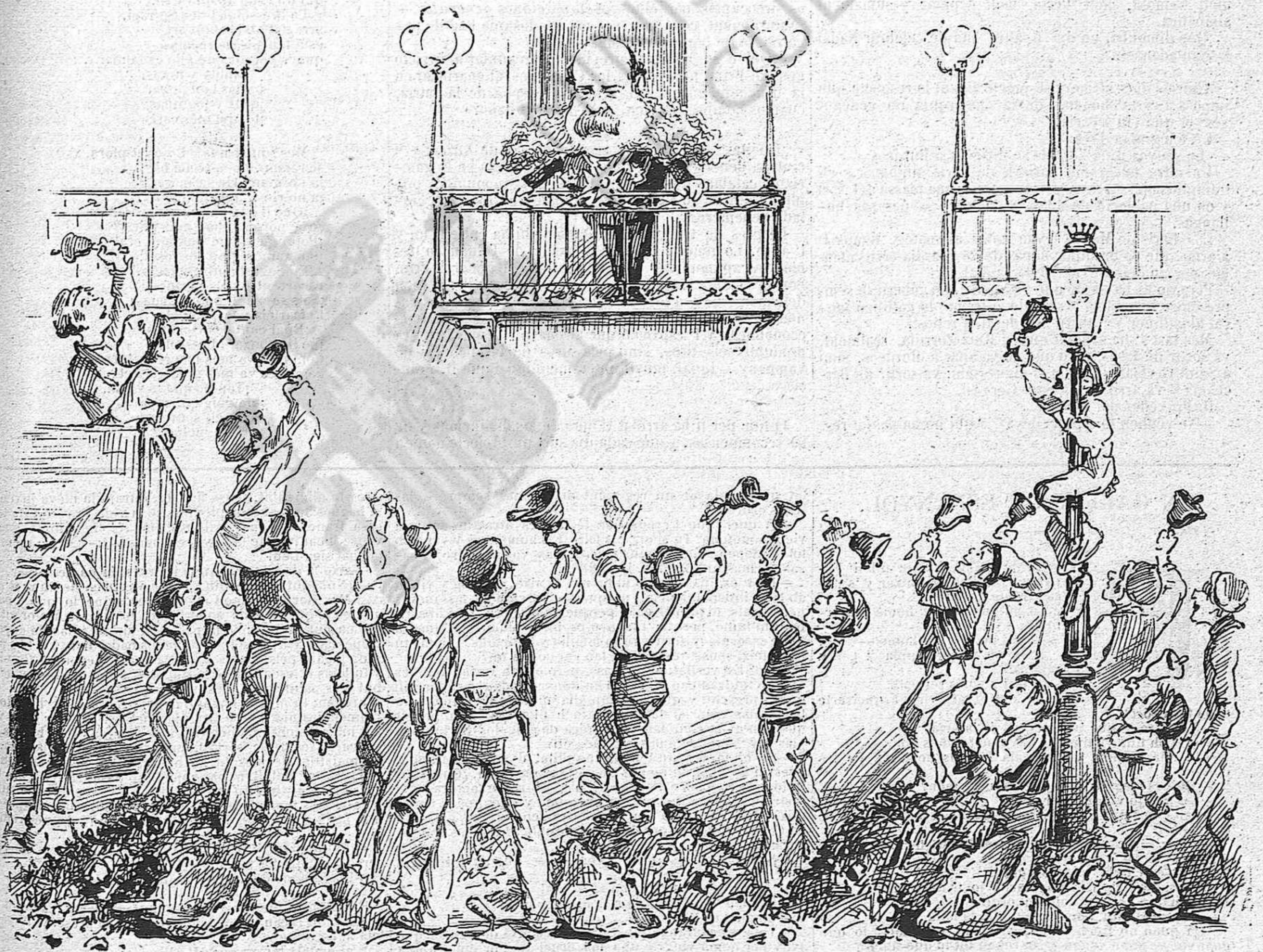
CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

SERENATA

Los escombriayres agrahits, al més benemérit dels catalans ilustres.

CRÓNICA.

ADAL!...

—Aná á dalt ray— diu en Sagasta— sostenir's hi es lo que costa. Y per ara s'hi sosté. Qui dia passa á Nadal arriba: qui á Nadal arriba, menja gall. Y enguany lo gall de Nadal es fusionista.

Tots aquells perills de dissidenciacies que amenassaven la vida de la situació han pogut conjurar-se feliçment. En Gamazo 's resigna; e n Montero Rios canta la palinodia.

—Aquí no ha passat res! exclama 'n Sagasta satisfet, y enfonzant lo forquilló sobre 'l gall li fa l'autòpsia, y—tú una cuixa, tú una petxuga, tú un' ala y 'l carpó queda per mi—celebra ab tota felicitat l'ambicionada festa, á despit dels conservadors que ab lo present han hagut de passar tres Nadals de rigorós dejuni.

Un conservador m' ho deya aquest dia, tot compungit: —Los ditxosos xiulets de Zaragoza, de Sevilla y de Madrid van esgarriarnos las manadas de indiots que teniam previnguts per las festas de Nadal.

—Prenguin exemple de 'n Succí—vaig dirli per consolarlo

Y ell va respondre:

—Es que 'n Succí conta 'ls dejunis per dias, mentres que nosaltres portém trassas de contarlos per anyadas. Lo conservador tenia rahó.

Y lo més trist, es que tal vegada entre ells y 'l gall, lo dia que estenguin la mà per agafarlo, s'hi interposará una senyora—dich una senyora—una ciutadana molt xamosa, molt llesta, molt popular y sumament simpática.

¡Qué dimontri, un dia ó altre han de celebrar Nadal las ciutadanas!..

Aquests dias s' ha vist prácticament lo respecte que impoza á certs elements de la monarquia un conegut senyor que viu á París.

Un telégrama d'ya:

«Lo senyor Ruiz Zorrilla se dirigeix á Burdeos.»

Un altre telégrama parlava de certs síntomas poch tranquilisadors que s' observavan en una plassa del Nort y en una població de Llevant, célebre ja per sas bullangas.

Los diaris de Madrid feyan notar al mateix temps l' alarma que va produhir lo pas de 25 guardia-civils montats per un dels carrers de la capital.

Pero no hi havia de qué alarmarse. Lo govern t' sempre entre mans tots los fils de la trama; lo gall ben tancat al galliner y 'l turró ben desat al rebost.

Més tart s' ha sapigut qu' en Ruiz Zorrilla, realment, va sortir de París, pero que no va anar á Burdeos, sino á Saint German... ó com si diguessen: va sortir de Barcelona y va arribare á Sant Gervasi.

D. Práxedes pot repetir:

—No veuen lo que 'ls deya? Aquí no ha passat res.

UN GALL Y UN ESPANYOL.

Un rey de galliner y un fill d' Espanya 's troban per atzar y 's posan frente á frente.

Lo gall se mira á l' home y murmura:

—¡Quí pogués ser home!—

L' home 's contempla 'l gall y replica:

—¡Quí pogués ser gall!

—¡Cóm! ¿t' atrevirás á queixarte

de la téva sórt?

—Més raro es que tú 't queixis de la téva.

—Jo soch una víctima de la voracitat dels homes.

—Jo una víctima de la mala fé dels homes y de las donas.

—¡Quinas alegrías goso jo en aquest món?

—Las que jo voldria per mi.

—Tan bon punt neixo ja 'm veig obligat á buscar-me las caixaladas.

—Pitjor jo que quan neixo necessito algú que m' alimenti, ó sino 'm moro.

—Pero en cambi, quan ets gran...

—Elavoras haig d' alimentarme jo mateix y molts cops no sé ab qué. A tú 't donan l' ordi.

—Tú, treballant, tens tot lo que 't fa falta.

—¡Y quan nò tinch feyna? ¡y quan m' estafan lo que guanyo? ¡y quan venen y 'm roban tot lo que tinch?

—Sí, y la méva existencia, ¿qu' es, sino un conjunt de penas?

—¡De quin pá fas rosegons! Un animal que no s' ha de basquejar per las bessas; que té ayre, sol, camp y lliber-

Una de las cosas que més m' intriga en vigalias de Nadal se refereix al ciudadá benemérit.

Un servidor y tots vostés sens dupte passarem la festa tradicional disfrutant alegrement en companyia de la familia. Un plat extraordinari, un tall de rostít, una copena del ranci ó de xampany si podem comprarlo; per postres un tall de Jijona, ó de Alicánt ó hasta de Agramunt si tan m' apuran, donarán al dinar de Nadal una importancia desusada, per separarse del dinar dels demés dias.

Pero ell que ha passat l' any, surtintli 'ls comptes á tech per dia: ell que ha menjat ab reys y prínceps, ab infantas y embaixadors, ab los més elevats personaljes, y quan no ha pogut ab aquests, ab en Fontrodona y demés companys de consistori, que son uns gurmants de primera, tassin lo favor de dirme ¿quin gust pot trobar ab las viandas casulanas del dinar de Nadal, que son l' alegría y la satisfacció de totas las familias? Lo gall li semblará desfilas, los turróns tarugos... Lo seu estómach se revoltará indignat contra la seva cuynera... Hasta tinch por de que posi 'ls ulls en blanch y caigui en basca, murmurant:

—¡Mr. Martín... Mr. Martín!... No sabs tú 'l mal que m' has fet!

Mr. Martín va combinar l' últim ápat que va celebrarse diumenje en obsequi del catalá célebre, y en detriment dels representants dels periódichs que van assistirhi y que van rebre una verdadera soleyada.

¡Y quins discursos van pronunciarse!...

Tots los regidors ompliren d' incens al ciudadá benemérit, y en justa correspondencia lo ciudadá benemérit ompli d' incens á tots los regidors. Es alló dels oficis: lo diaca quilota al celebrant y 'l celebrant quilota al diaca.

Per ferse cárrech de tanta y tanta salameria, llegeixin *El Barcelonés* que dona 'ls discursos íntegros, y no podrán menos de fixarse en párrafos com lo següent, que va sortir d' entre patilla y patilla del ciudadá benemérit.

«Yo no sé todavía si la Exposición dejará una cantidad mayor ó menor por déficit á las arcas de la ciudad... (¡Pobrisó!... A horas d' ara encare no sab res.) Pero no os preocupéis por ello.—*Aclamaciones generales.*— (Naturalment, com que no son ells los que han de pagarho, fa de bon entusiasmarse.)

«¿Quién se hubiese atrevido á preguntar al invicto general Prim, al héroe de los Castillejos, al enarbolar en la trinchera enemiga la gloriosa enseña de la patria, cuántos hombres la victoria le había costado?»

¿Qué tal? La Exposición es la guerra de Africa; y 'l ciudadá benemérit en Prim. En Prim figura en la galería de catalans ilustres: en Prim t' un monument públich ¿perqué no ha de tenir monument y retrato 'l ciudadá benemérit?...

Després de tot, ¿quina diferencia hi ha entre l' un y l' altre? Lo general Prim en la batalla de Tetuán no tremolava cap bandera; lo que tremolava 'l general Prim era un toballó; no blandia espasa, sino forquilla: lo foch dels moros no era foch de batalla, sino de fogó; los canons no eran d' artilleria, sino xamaneyas de cuyna económica; y l' espatech que atronava l' espay no era produhit pels tiros, sino pels suros de las botellas de xampany... Igual, igual, enterament igual que D. Francisco.

Ja que per fi ha arribat l' hora de las distincions y de las recompensas, y que cada dia surt un projecte nou en

honor del catalá célebre, ¿perqué LA CAMPANA DE GRACIA ha de ser menos que 'ls seus admiradors?

Aquí va 'l meu projecte, qu' es senzill, honrós y no costa cap quarto.

Jo proposo que se li modifiqui 'l nom de mare.

Y que en lo successiu se digui: Exm. Sr. D. Francisco de Paula Rius y Entaulat.

P. K.

LO NEN-SUFRAGI.

CANSÓ DE NADAL.

Diuen que á la Cort d' Espanya hi ha nascut un xicotet blanch y ros, y ab una boca lo mateix que un angelet.

Lo seu pare es en 'agasta, la mamá es donya Opinió; de tal pare y de tal mare, ¡si ha de se hermós l' infantó!

Pèl bateig s' han fet grans festas, hi ha assistit lo principal y li han dat lo nom armónich de Sufragi Universal. Desde totas las provincias comissions hi han acudit, y resulta que al mirarlo tan bufó y tan aixerit, tothom l' estima, tothom lo mima, tothom s' arrima, prop del petit.

Diputats que 'l volen veure, senadors, gent eminent... ¡no 'n reb pocas de visitas día y nit, continuament!

Tots s' encantan al conéixer y li fan un petó ó dos.

—¡Qué vivet!—¡Quinas manetas!

—¡Qu' es simpátich!—¡Qu' es graciós!— L' un li porta una cullera, l' altre un gall, l' altre un carril, qui li vol doná una casa, qui un estel ab qua y fil.

La bressol del nen Sufragi, arreglat ab bastant art, está tan plé de regalos, que 's pot dir que alló es la mar...

Ninots y ninas, pastas ben finas, jochs y joguinas: ¡tot del més car!

Mes ¿qué passa? 'L noyet plora, se remou, no 's troba bé; ja no mamá de sa mare; ja no riu... ¿qué diable t'?

¿Qué li han dat alguna cosa? ¿qué potser l' han mal-mirat? ¡Pobre nen! ¡tan bufó qu' era! ¡tan xamós! ¡tan sonrosat!

En Sagasta mira y calla, escorrentse pels racóns... ¡Sols sa mare, pobre dona. l' acaricia y fa petóns!

¡Bè li canta cansonetas! ¡bè li gronxa 'l bressolet! Com més va més magre 's torna, com més va més groch y fret.

¡Tan bo que 's veyal! ¡tan goig que feya quan ell sonreya!... ¿Qué t'è, pobret?

tat; que conta ab un regiment de gallinas sempre á las sévas ordres...

—¡Y qué! ¿que 't creus que t'è gayres atractius aquesta vida monótona? Tú si qu' ets felis. Ets home, vas y vens ab tota independéncia, prens café, fumas, vas al teatro, 't casas, formas una familia, tens fills...

—No t' exaltis, que no hi ha res d' aixó. Ni vaig y vinch ab tota independéncia, porque soch esclau de las mévas necessitats; ni prenh café, porque 'ls fondos no m' hi arriban; ni fumo, porque 'l tabaco es infumable... En quan á lo de casarme y formar una familia y tenir fills, ¿no fas tú lo mateix. sense que 't costi tan car com á mi?

—¡Jo? Es veritat: jo 'm caso, pero es ab varias gallinas que no tindrán cap escrúpol en donar oídos al primer gall que 's presenti y que si algun día 'm reventó, quedarán tranquilas com si tal cosa; tinch fills, pero son pollets que tan aviat com fan una mica de goig los portan á la plassa y 'ls venen á pesseta cada un.

—No hi fa res: tú tens tranquilitat d' esperit, tú no 't ficas en política, tú no has de pensar en demá. ¿Qué sabs tú lo qu' es pagar lloguer de pis, ni rebre facturas del sastre, ni sentir dir que 'l ví s' apuja y que 'l pá s' encareix? ¿Que t' importa á tú que caygui en Sagasta, que puji en Cánovas, que 's proclamí la República? ¿Passas gayres horas pensant en quan serás vell?

—Ni necessito pensarhi: ¡cóm ja sé que no arribaré á envellir!

—¡Desgraciadament jo ho sé massa!

—Lo meu únich porvenir es la cassola.

—Lo meu es l' hospici.

—Vaja, sigas franch ¿no es horrorós aixó de pensar que avuy per demá vindra una mà cruel que 'm donará una torsada de coll, m' arrencará las plomas ab tota calma y 'm posará al fogó com la cosa més natural y corrent? ¿qué dirás si á tú t' ho fessin?

—¡Tira! Si jo hagués nascut tan felis com tú; si m' ha-

guessin alimentat, sense fer res, durant la méva juventut: si hagués arribat á la plenitud de la vida provehit de teca, casa franca y bonas gallinas, ¡no sé! 'm sembla que al veure 'l ganivet de la cuynera, pensaria:—¡M' ho mereixo! ¡alabat siga Déu!

—Aixó fa de bon dir, quan un no s' hi ha de trobar.

—¡Nó? ¿qui t' ho ha dit? ¡No 'n vas poch de lluny d' os-cas! Més horrorós, molt més horrorós que lo que 't passa á tú es lo que haig de sopórtar jo. Jo hi nascut plorant; tu has nascut cantant: jo hi passat la méva infancia cayent, trópassant y fentme tres nyanyos cada día; tú l' has passada jugant pels camps y per las eras, devorant formigues y fulletas d' escarola: jo hi tingut d' anar á estudi y he rebut més palmetadas y estiradas d' orelles que plomas tene sobre t'è; tú no has hagut d' apendre res, ni t' han donat palmetadas ni t' han estirat las orelles: jo, per fi, he viscut lutxant continuament ab la perversitat dels homes, ab los capritxos de la sórt, ab las amarguras del ánima, ab las malalties del cos; tú no has hagut de lutxar ab ningú, ni has estat malalt, ni has sufert cap desengany. Y ara tinguas en compte que tú morirás d' un cop sech, sense sufriments, y jo moriré lentament, cusit á fibradas, després d' una agonía de la qual los galls ni 'n teniu la més remota idea.

—¡Cá! Aixó ho dius per consolar-me; pero no 'm convenceras. ¡Ay, qui fos home!

—Ets indigne de la sórt que tens. ¡Ay, qui fos gall!

En tot aixó, mentres una mà de ferro torsa 'l ganyot del animal, un recaudador de contribucions presenta la papeleta al espanyol.

Y al mateix temps que 'l gall crida:

—¡Quina mort més trista!

L' home murmura:

—¡Quina vida tan perra!

FANTÀSTIC.

Dihen que la *mano oculta...*
 un Herodes... ¡quí sab quí
 té interés en fastidiarlo,
 y per xó l' fa pati així.
 Sembla que 'ls dos noms que porta
 de Sufragi Universal,
 han causat certa sorpresa
 entre algú que li vol mal.
 Cada vespre hi ha concilis
 de la gent de cert partit.
 y 's meditan plans y medis
 per mortificá 'l petit.
 Lo Sufragi va amagrintse
 y está ja tan demacrat,
 que 'ls que avuy l' han volgut veure
 casi bé s' han espantat.
 Y hasta algú jura,
 diu y assegura,
 que la criatura
 morirá ayiat.

C. GUMÀ.

Lo fiscal del Tribunal Suprém de-
 clara en una circular que 'l crit
 de «¡Visca la República!» proferi-
 rit davant de moltes personas,
 constituheix delictic.

Tenim, donchs, una classe de
 delictic que no depén sinó del nú-
 mero de personas que 'l presen-
 cihin.

Una cosa s' ha descuidat lo fiscal del Suprém: fins á
 quin número de personas poden sentirlo. ¿Deu, quinze,
 vint?... Seria convenient que 's fixés.

Y de pas podria fer una aclaració, y es si 'ls sòrts que
 's trobin entre 'l criminal s' han de contar ó descontar
 del número dels que puguin sentir aquell crit pecami-
 nós.

¿Quin será, ¡oh Déu! aquell dia
 que la justicia dels homes
 prenent las cosas en serio
 deixará d' estar de broma?

Crehuen alguns que 'l Montenegro es un poble mitj
 bárbaro.

Es un error.

La proba está en que tot un ministre de Instrucció pú-
 blica, per haverse pulit alguns volums perteneixents
 als arxius del Estat, va ser condemnat á cinch mesos de
 presó y cinquanta palos. Lo príncep en persona va voler
 presenciar la llistada.

Y ara, pósinse la ma al pit, y fassin lo favor de dirme:
 ¿Quin país es més civilisat, aquell en que 'ls minis-
 tres pegan ó aquell en que 'ls ministres reben?

En Gamazo ha fet las paus ab D. Práxedes.

¿Durará molt la reconciliació dels dos galls fusio-
 nistas?

No es probable.

En Gamazo per adherirse á n' en Sagasta ha hagut de
 valerse de lo únich que té avuy dia: saliva dejuna.
 Y la saliva dejuna uneix, pero no enganxa.

En la iglesia de la Pietat de Ulldesona va haverhi l' al-
 tre dia una batussa de devots, resultant del fet dos fe-
 rits graves.

Atenguin bé: á la iglesia de la Pietat.

Diguin que si 'l fet arriba á succehir, á la iglesia de
 la Impietat, no 'n queda un de viu.

Ha mort un héroe.

S' anomenava Miquel Masdeu, tenia ja més de 70 anys,
 era fill de Reus com en Prim, y havia sigut son primer
 assistent y després lo seu còtxero. Lo general l' estimava,
 y ab motiu, ja qu' en lo siti de Solsona, durant la pri-
 mera guerra civil, veyent á n' en Prim ferit gravement,
 se 'l carregá sobre las espalllas y li salvá la vida.

Masdeu no aceptá may cap recompensa, y ha mort
 sent vigilant del Parch.

L' almanach de la *Esquilla de la Torratxa*, ab tot
 y haverse'n fet una numerosa tirada, va agotarse en un
 demati.

Era animadíssim l' aspecte que presentava la Rambla
 del mitj davant de la Llibreria espanyola, pochos mo-
 ments avants de obrirse 'l despaig. Centenars de vene-
 dors esperavan ab impaciencia. Y al divisar lo carretó
 de la imprenta curullat de almanachs, cridavan:

—¡Ara arriba 'l pal!... ¡Ara arriba 'l pal!

Venedor hi hagué qu' en menos de mitja hora des-
 patxá més de cent exemplars de aquella notable publi-
 cació.

La veritat sura sempre.

Llegueixin l' últim article dominical de D. Joan Mañé
 y Flaquer, y trobaran enaltida la sensatés, la cultura y
 la cortesia del poble barceloní.

«Mereix ser notat—diu D. Joan—que las pocas vega-

das que hi hagué desordre dintre ó á fora de l' Exposi-
 ció, sempre 'l promogueren gent de levita, may homes
 de jech ó de brusa.»

Un pas més D. Joan, y defensará ab nosaltres la ne-
 cessitat de que als homes de brusa y de jech tan ben
 educats, tan sensats y tan entenimentats se 'ls conce-
 deixi 'l sufragi universal.

May siga sino per posar remey als excessos dels homes
 de levita, que desde qu' ells votan y ningú més qu' ells,
 ho tan anar tot enranou.

Hi havia tres reos en capella: dos á Ejea (Aragò) y un
 á Almeria. Lo poble demaná l' indult de tots tres ab tan
 viva instancia, que l' indult no pogué menos de ser con-
 cedit.

Però alguns detalls donarán á compendre fins á quin
 extrém retxassa 'l sentiment públich la odiosa pena de
 mort.

A Almeria no 's trobava fuster que ni per tot l' or del
 mon, volgués construhir l' infamant cadafalch.

Y á Ejea, fou tal l' alegría del públich, al rebre la
 noticia del indult, que la població en massa eixí al carrer
 donant viscas á la reyna y al govern: hi hagué salvas de
 morterets, repichs de campanas y música de rondallas.

¿Qué dirán després de aquests exemples los partidaris
 de la pena capital?

¡Ah! S' han de convencer de que l' odiós espectacle
 de una execució revolta y repugna... Es una antigualla
 que ha de desapareixe hasta perque 'ls criminals no
 tingan de ser objecte del interés de tota la gent honrada.

D. Venancio González ha trobat buidas las caixas de
 la Hisenda y ab un déficit espantós.

Las reformas Puigcerver, á la quènta, han deixat uns
 forats que no hi ha medi de taparlos.

Y D. Venancio ha proposat als ministres que 's fassin
 grans economias, ó sinó la cosa está perduda.

Ara que la caixa es buida,
 ara que no hi queda res,
 que vajin embargant fincas
 y fent tractats de comers!

Sintomas.

Un diputat prussiá en plè parlament acaba de dir que
 s' haurian de moderar los atachs que 's dirigeixen con-
 tinuament á Fransa y que l' anejió de la Alsacia y la
 Lorena ha sigut no tan sols un crim contra la soberania
 nacional, sinó també una falta política molt grave.

Item més: á Berlin un grupo numerós de socialistas
 ha recorregut los carrers cantant la *Marsellesa*.

Se compren que cert emperador se queixi de que
 las orellas li fan mal.

Per honrar al ilustre Conde de Aranda, ministre de Car-
 los III, á qui la francmasoneria inspirá las principals re-
 formas que obriren en nostra patria las portas al progrés,
 lo Gran Orient Nacional d' Espanya ha obert un certámen
 literari.

Premi primer: una ploma d' or, 200 pessetas en metàlich
 y 50 exemplars al autor de la mellor Monografia sobre l'
 influencia del regnat de Carlos III en la prosperitat moral
 y material d' Espanya y en la preparació al adveniment de
 las llibertats públicas; y segon: una ploma de plata á la
 mellor composició poética sobre algun aconteixement im-
 portant de la vida de Carlos III relacionat ab la cultura y
 progrés del país. Ademés se concedirán dos accessits con-
 sistents en una rosa natural.

Los traballs deurán esser escrits en castellá y remesos
 al Gran Secretari del Gran Orient Nacional d' Espanya,
 baix plech dirigit á D. E. C de Puga (Llibertat, 27, Madrid),
 avans de las 12 de la nit del 31 de mars próxim. Lo jurat
 calificador lo nombrará la Societat d' escriptors y artistas
 espanyols.

CARTAS DE FORA.—Mentres á Puigcerdá se confessava
 una noya, 'l confes li deya: «Bé dona, no cridi, no cridi,
 que no se 'n enterin.» Y la penitent exclamava: «Y á mí
 que 'm fa que se 'n enterin: per tot arréu ho diré perque
 vegi tothom en quinas cosas se fica.» ¿Qué havia succehit?
 Res: lo rector de Puigcerdá se negava á absoldre á las no-
 yas que no li juravan que no tornarian al ball, dihent que
 'l ball era un foc d' escándols y que aixís li havian dit
 algunas hi-as de Maria. La penitent, per lo vist, conven-
 suda de que pot presentarse á tot arréu ab la cara ben alta,
 retxassava ab energia las ofensivas reticencias de aquell
 mossén més amich de ficarse en lo que no li importa, que
 de cumplir los sagrats debers del seu ministeri.

Diumenje passat á Vilafranca del Panadés alguns
 aprenents de general comensaren á promoure escándol
 per la Rambla, insultant á las personas que prop d' ells
 passavan, atrevintse fins ab las senyoras y las noyas y
 atropellant á un pobre anciá empleat de la estació del
 Ferro-carril, que anava á portar un telégrama y que en-
 care avuy está malalt á causa dels cops rebuts. Allá hont
 veyan un paisá l' empaytaván espasí en má: á un tal Viola
 van badarli 'l cap, y á un subjecte que sortia de ca 'l bar-
 ber, li varen clavar un tiro de revolver ferintlo de l' es-
 patlla. Afortunadament las autoritats prengueren cartas
 en l' assumpto y aquells valents avuy están subjectes á un
 procès, quals resultats espera aquella població escandalis-
 sada. Com que tals atropellos únicament pot cométreis qui
 tinga l' enteniment perturbat, creyém que 'l consell de
 guerra farà compendre als autors de tals hassanyas, que la
 mantellina no ha sigut may prenda de uniforme dels mi-
 litars espanyols.

MES SOBRE LO DE TARRASSA.

TRACTÉM una carta que acabém de
 rebre, confirmant lo essencial de la
 noticia que varem adelantar en lo
 número passat.

De 8 á 9 del vespre del día 9 del
 corrent se presentá al *Ateneo obrer*
 un tipo desconegut y de aspecte re-
 pulsiu ab un gran cabás y una carta
 dirigida al President de aquell lo-
 cal Preguntant al efecte al cafeter,
 aquest cridá al socio Miquel Alemany
 qu' estava prenent café y entre ell y

'l desconegut s' entaulá 'l següent diálech:

—¿A qui demaneu?
 —Al president del Ateneo per entregarli aquesta carta y
 aquest cabás.

—Aquí de president no n' hi ha ni n' hi ha hagut may.
 —Donchs jo tinch ordre de deixarho al encarregat del
 local.

—¿Y qué hi portéu aquí dintre?

—No sé.

—Donchs qui 'us ho ha entregat?

—Un senyor petitó y grás

—Bé ¿y qui es?

—No 'l coneix més que de vista.

—Es molt estrany que haguéu acceptat una carta closa
 sense sello y un cabás cusit sense sapiguer lo que hi portéu.

—Com que van demanar un home de confiansa y al ma-
 teix temps m ho han pagat bé, per aixó ho he acceptat.

—Vaja que per ser tan gran féu uns papers ben petits.
 Miréu. ja podéu entornarvos tot lo que portéu, inmedia-
 tament.

—Oh, jo tinch de deixarho, perque sinó ¿qué diria aquell
 senyor que m' ho ha encarregat?

—Si no vos n' anéu desseguida, á puntadas de péu vos
 traurém al carrer.

Davant de aquella insistencia l' home marxá ab la carta
 y 'l cabás. Durant aquesta escena hi havia guardias civils
 en lo matix carrer, gentenen la engallinada?

L' indicat Alemany y alguna altra persona anaren inme-
 diatament á donar part del tèt al jefe del somatén, don
 Jaume Vallhonrat y al sub-cabo D. Joseph Trilla, los quals
 digueren que allá ahont trobessin á aquell home 'l pren-
 guessin.

Al poch rato fou prés lo desconegut en una fonda, ab la
 carta y 'l cabás.

Y á altas horas de la nit foren detinguts los teixidors,
 Font, Campistrou y Padrós que 's trobavan al lliit descan-
 sant tranquilament, y fou detingut també 'l citat Alemany
 que havia donat part de tot. Als quatre se 'ls digué que 'l
 jutje havia de ferlos algunas preguntas, y en lloch de ser
 preguntats sigueren tancats á la presó. Dona la coinciden-
 cia de que 'ls quatre o rers eran los que més treballavan
 per allegar ausilis y socorros en favor dels altres teixidors
 que fa prop de vuit mesos están sufrint las iras del caciquisme.

Aquests son los fets despullats de comentaris. ¡Sembla
 mentida qu' en una ciutat civilisada passin semblants es-
 cándols! ¿No hi ha á Tarrssa, personas sensatas que fassin
 compendre que no es aixís com se logra la pau y la tran-
 quilitat de una població morigerada?

Perque ab tramas tan burdas com lo del home del cabás
 y la carta, no hi ha ja ciutadá pacífich que pugui viure
 tranquil á casa seva. Y ab presóns preventivas que 's pro-
 longan senmanas y mesos existeixen medis de venjarse, es
 cert; pero aquests medis tenen la virtut d' exasperar fins
 al home més pacífich. Tinguin tho entés los caciques de
 Tarrassa.

F.

SOBRE 'L RETRATO.

SONET.

Del xampany y dels fechs ja se 'n olvida,
 vol sé 'n un home pintat; vol viure fora
 del nivell dels demés, y está á la vora
 de demostrar qu' es bó per mort, en vida.

Si la entrada es d' arrós y 's don' sortida,
 tothom del món, inglesos, tots á l' hora
 á véure'l aniran com qui l' adora;
 sense por d' un discurs tot desseguida.

Mes ¡ay! quan lo veuran que porta vara
 y de dur tantas creus, té la gran pena;
 tal volta pensarán que 's desconsoli:
 no temin, que 'l pintó' ab fatxa tan rara

gastará de color, una sárria plena
 per poder dí' com tots, ja has begut oli.

B. T.

ARAULAS de D. Paco de Antequera:

«Jo no necessito entrar al par-
 tit fusionista, per més que ja sab
 lo Sr. Sagasta que l' estimo molt.
 Bé estich ahont estich, contem-
 plant lo moviment que 's produ-
 heix en los partits polítichs. Jo es-
 pero, com lo borrarxo del quènto,
 que passi la porta de casa méva.»

¡Cóm lo borrarxo del quènto! ¡Bonica comparació!
 Pero entengui, D. Paco, que mentres un borrarxo es-
 perava un dia que passés la porta de casa seva, va passar
 lo carretó que va portarlo á dormir la mona á cala Ciutat.

A Berlín s'ha efectuat un desafió entre dos estudiants de Medicina, quedant mort un dels combatents.

¿Estudiant de Medicina que avants de pendre 'l títol ja mata?

¡Bon metje!

Ha mort l'última foca del Parch.

¡Pobreta!

Era molt bona, molt bona
molt pacífica, molt mansa;
diuen que ha mort de anyoransa
de no veure a en Fontrodona!

Mentres ha sigut ministre ha estat malalt.

Parlo del general O'Ryan.

Sembla que la por de tenir que pronunciar discursos, li dava tanta febre, que 'l pobre senyor passava tot lo dia petant de dents.

Pro surt del Ministeri, y com si possessin oli en un llum, recobra la salut instantàneament, tan que ja 'l designan per ocupar la direcció general de la Guardia-civil.

Y 'l general O'Ryan
ara diu que va cantant
del tot tranquil
y plenter:
«El ser civil
es un placer!»

Un coronel que 's desborda.

—Aixo que s'ha fet—diu lo Sr. Sánchez Campomanes, referintse als ascensos militars—es inferir un insult al demés coronels, y no estém disposats a tolerarho. Los últims ascensos son una injusticia (campanillasso). Lo dit, dit: nosaltres no estém disposats a consentir y a tolerar las injusticias del govern (campanillasso). Si 'ls demés ho aguantan, jo no. (Gran serrassina.)

Lo ministre tractava de calmarlo; pero en va.

Lo coronel Sánchez Campomanes va dir que presentaria 30,000 esmenas als projectes militars.

Aquí tenen un coronel que no 's resigna a tragar saliva, y que prefereix escupirla presentant esmenas.

Coronels aixís, no tenen esmena, porque las presentan totas.

L'aygua gastada en tots conceptes durant l'Exposició importa la quantitat de 43,250 pessetas.

Ara que saben que l'aygua
costa aquesta quantitat,
calcúlin, senyors, calcúlin
lo que costará 'l xampany.

Cassat al vol:

—Pero home ¿qué li fá a vosté que coloquin lo retrato de D. Francisco en la galeria de catalans il·lustres? ¿Per qué s'hi oposa?

—¿Vol saberho?

—Ab molt gust.

—Es que no puch veure 'l ni pintat.

Sembla que aquest any tots los escorbriayres de Barcelona impossibilitats per ordre de l'Alcaldia, de pujar al pisos presentaran las décimas que tenian destinadas als vehins, al ciutadà benemerit.—Fontanella, 34.

Y al mateix temps l'obsequiarán ab una serenata de campanetas, que si s'hagués anunciat entre las festas de la Exposició, hauria cridat extraordinariament l'atenció dels estrangers.

D. Francisco 'ls dirigirá un eloqüent discurs desde 'l balcó de casa seva.

«Ilustríssimos señores... Con el mayor placer... con la satisfacción más intensa... con el júbilo más ferviente... etcétera, etc., etc.»

Lo Sr. Alonso Martínez, pochos moments avants de deixar la cartera, va otorgar lo títol de marqués al pare de la seva nora.

Ell podrà dir:—Ja que un gendre m'ha fet caure, que 'n tregui alguna cosa 'l pare de l'esposa del meu fill.

Tot menos que sufreixi detriment la santa institució de la familia.

En Sagasta, en una de las ultimas sessions, oferia una cartera a n' en Gamazo, y posat a oferir n' oferia un' altra a n' en López Domínguez.

—Papá, deya un nen, passejantse per la fira de Sant Tomás: miri quina cartera més maca: cóprimela.

—Ves a trobá en Sagasta, qu' ell ne regala.

En Montero Rio: que tenia tants fueros ha acabat per proclamar a n' en Sagasta jefe perpetuo del partit liberal.

Sempre ho havia cregut que cap a sas vellesas lo tal Montero 's tornoria Bajero.

En la fatxada de Santa Maria, que dona al carrer dels Sombrerers, los jesuitas hi han colocat una lápida que diu lo següent:

«Sentado en esta grada pedía limosna San Ignacio de Loyola, fundador de la Compañía de Jesús, en 1524 y 1525.»

¡Dos anys de demanar caritat!

Avuy en Rius y Taulet l'hauria fet trasladar al Asilo del Parch, y jadedu Compañía de Jesús!

Pero al costat de aquesta lápida se n'hi hauria de posar un altre, que digués una cosa per l'estil:

«Segons l'últim balans practicat á fi del any 1888, la caixa de la Compañía contenia tants milions de duros. —Las limosnas de Sant Ignaci, posadas a guany y administradas segons la mónica secreta, han produhit aquesta suma fabulosa.»

Lo Sr. Figeroa, gendre de Alonso Martínez, es una mica coix.

Poch avants de casarse, á Madrid li deyan un motiu que resultava un xiste de primera.

Li deyan: *el futuro imperfecto.*

A LO INSERTAT EN L'ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Car-me-ta.*
2. ANAGRAMA.—*Para-Arpa.*
3. TRENCA-CLOSCAS.—*Lo cant de la Marcellesa.*
4. ROMBO.—

A
M O
A D E L A
A M E R I C A
O L I V A
A C A
A

5. GEROGLIFICH.—*Ella larga y jo petit, no faríam bon partit.*

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Pep Barila, Lafayette y Anton de la Petita: 4. Ex-estudiant murri. Maginet Petit y N. Amor: 3. Artista Magre, Pep Martra y Un Astrónomo; y 1 no més J. Kriskis.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans P. Llaganya, Al. B. C y D., Rosa Xala, J. R. B., N. Amor, Un Astrónomo, S. Font, Un Dependient; Lafayette, Dr. Tranquill, J. Kriskis, Músich jovenet, Sin Maris, B. Serra, Pep Ramogosa, y A. Lopez y Lopez: *Lo que 'ns envían no fa per casa.*

Ciutadans: Ex-estudiant murri, Angel de la Guarda, Igualadí, F. Tiana, Católich, Noy Ros, Galindo, Ll. Salvador, Dolors Mont, R. Castilla, Un del siglo XIX, Bruno Duran, Un colomista y J. T. Anguila:—*Insertaré una cosa de lo que 'ns envían.*

Ciutadana Maginet Petit: la poesia va millor: de lo demés n'insertaré alguna cosa. —Palo: Si no 's refereix a lo insertat en l'«Almanach de la Esquella», no atiném lo que vol dir.—F. J. R.: Lo que no hi cab, no hi ha manera de ficarli: ho aprofitaré pel periódich «Quan puguém». —J. M. C. Ullons: No hem rebut res.—S. T. D.: Esta bastant bé de forma: pero manseja.—Martí Revoltós: Gracias per l'envio: ho aprofitaré.—B. Torrens Balart: Los versos no hem tingut ocasió de publicarlos: un altre dia 'ls aprofitaré.—Picio, Adam y C.: Lo sonet no va.—E. V. Los versos van bé: la pessa es poch viva.—Pepet del Carril: No hem trobat medi de ferli causa: ho guardaré en cartera.—Cucaracuch: Molt bé.—Jaume T.: L'article es molt desgalitzat.—J. F. Gavires: Lo que 'ns envia va al pel Ho publicarem

ESTÁ A PUNT DE PUBLICARSE LO POPULAR

ALMANACH

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

Magnífichs cromos, numerosos grabats de las primeras firmas, text escullit y variadíssim.

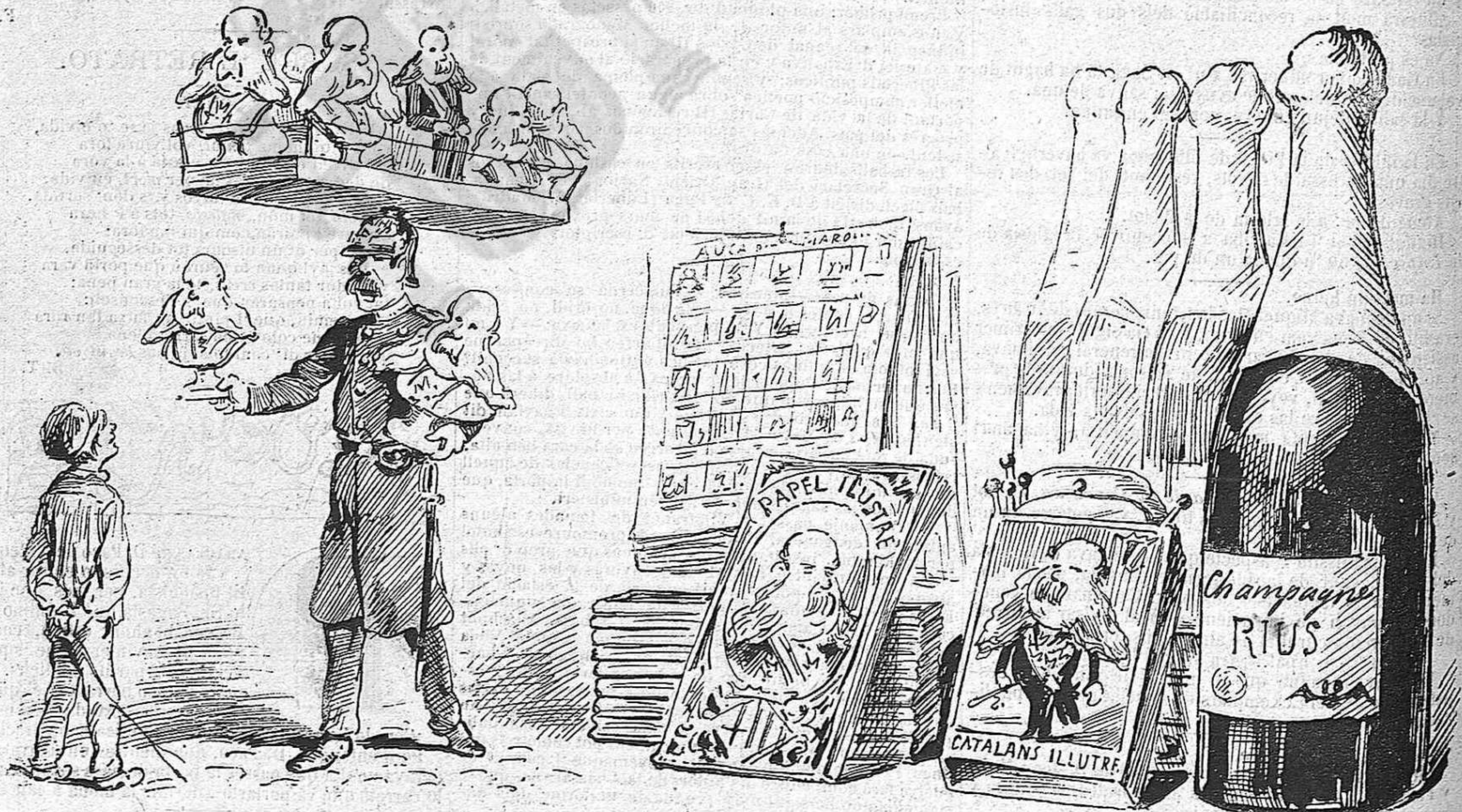
24 grans pàginas, plenas d'hermosos grabats y amena lectura!

Preguém als nostres corresponsals que no hajan fet pedido, que procurin ferlo á la major brevetat.

LOPEZ, Editor.—*Rambia del Mitj, 20*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro. 21 y 22.

VARIOS MODOS DE POPULARISARSE.

Si volen ferlo ben popular, déixinse de retratos al oli y de monuments públics: fins que vaja per las capsas de mistos, fins que figuri entre 'ls santi di guizi no tindrà verdadera celebritat.